

TREDJEDAGSGRÅDEN KOM tidligt til trillingernes mor. Men inden da kom børnene naturligvis. Først Sebastian, så Clara og så Matilda. Eller måske var rækkefølgen en anden – senere var der ingen der vidste det med sikkerhed, for snart var alt kaos da en af de nyfødtes hjerteslag satte ud, og det samme straks efter skete med vejrtrækningen. En læge kom ind på stuen. Et barn blev båret ud i raket fart, og en barselsbakke med ostemadder, tyttebærdrik og tre svenske flag af træ blev båret ind i stedet (helt klart meget dårlig timing), og en far – det var trillingernes far – stod pludselig med tomme arme og vidste ikke hvad han skulle stille op. Han tog en ostemad mens hans kone, med de to tilbageblevne spædbørn presset ind mod hver sit bryst, lod efterbyrden gå.

Først senere indså han at det han naturligvis burde have gjort, var at haste efter den læge som forsvandt for at forsøge at genoplive hans tredje barn. Han var dog muligvis i chok – det var hvad hans kone senere tænkte – og under alle omstændigheder kom barnet jo snart tilbage; pludselig lå det igen i faderens arme, lille, rynket og stakåndet, men tydeligvis levende. Det var som at blive tilbudt en ny chance, tænkte faderen da han så ned på sit nyfødte barns dunede isse, og han besluttede sig for at tage imod tilbuddet. Trillingernes far var ikke dum, og han var allerede da han for første gang stak hånden ned i sin tandplejers trusser, blevet klar over to ting. For det første: at hans nerver ikke var stærke nok til at han i længere tid kunne føre et dobbeltliv, og at han derfor før eller siden ville være nødt til at gå til bekendelse over for sin kone – som han faktisk elskede meget højt, eller i hvert fald havde et meget dybt afhængighedsforhold til, og var det i grunden ikke én og samme ting, ræsonnerede han. Og for det andet: at det bedste tidspunkt til at gøre dette nok var netop da hun havde fået ansvaret for ikke kun ét, men hele *tre* børn og derfor næppe ville kunne klare sig selv og følgelig heller ikke ville smide ham på porten.

Det viste sig at være en helt rigtig vurdering. Trillingernes mor, der til daglig arbejdede som præst i Lunds Allehelgensmenighed, ople-

vede i de skælvende minutter efter at hendes tre børn var redet ind i verden på en bølge af blod og smerte, en rædsel for fremtiden så intensiv at den fik selve hendes tro på Gud til lumsk at svigte hende. At et af hendes børn nær var gået til, ved noget som lægerne senere kaldte *spontan asphyxia neonatorum uden varige komplikationer*, var ikke overraskende med til at forværre hendes rædsel. I løbet af de godt ti minutter hvor hun i stedet for de tre børn som hun i flere måneder havde mærket når de pressede deres bløde fodsåler imod bugvæggen og imod hendes hænder på den anden side af den, pludselig kun havde to, havde hun følt en sorg så grum og bundløs at al den sorg der sidenhen skulle komme, deriblandt den hun blev påført af sin egen mand, blegnede i sammenligning dermed. I løbet af disse ti minutter havde hun følt sig klar til at smide Gud ud med børnenes første badevand – for hvilken gud kunne rykke et nyfødt barn ud af sin mors favn endnu inden hun havde nået at røre dets lille, rynkede hånd?

Over for dette guddommelige svigt forekom svigtet fra den mand som med munden fuld af gouda og franskbrød højt og helligt lovede at blive og tage hånd om hende og børnene hvis hun blot ville se gennem fingre med at hans fingre havde rodet rundt i tandplejerens trusse, som noget af en bagatel.

Dermed ikke sagt at hun ikke græd.

Dermed ikke sagt at hun tilgav.

Men det gik, det gik endda at være lykkelig. Så svimlende, jublende lykkelig over børnene, over pludselig at have en familie, om end den var lidt skrammet og bulet og hvilede på et noget falsk grundlag. Og over alle verdens skatte, som pludselig fremstod i så klare farver: kaffen, klementinerne, de blafrende sygehusgardiner på den usædvanlig varme og solfyldte efterårsdag da den lille, skravlede Sebastian endelig tog brystet på den helt rigtige måde og for første gang spiste sig ordentlig mæt. Alting smagte så himmelsk. Alle farver var så stærke. Hver eneste kropslig fornemmelse, også de smertefulde, fik en ny, nærmest erotisk dimension. I et bjerg af stærkt duftende blomster – for det var på den tid, i slutningen af 80'erne, hvor det endnu var tilladt at have blomster på barselsafdelingerne – genvandt trillingernes mor i løbet af den uge hun blev på sygehuset med de tre noget undervægtige

spædbørn, langsomt, men sikkert sin tro på Gud og den himmelske kærlighed, hvorunder hendes kærlighed til børnene utvivlsomt hørte.

Med den jordiske kærlighed til børnenes far stod det unægtelig ikke helt så godt til, og alligevel holdt hun ud i to årtier. Der var jo andet at bekymre sig om. Madplaner. Musikskoleregninger. Hemmeligheder.

Men det endte naturligvis med at ægteskabet revnede.

Først kom trillingerne, så kom dramaet og gråden og så dramaet igen. Senere fulgte næsten treogtyve års våbenhvile. Men så oprandt endelig den dag da den sidste af trillingerne flyttede hjemmefra, den førstefødte Sebastian, som måske netop fordi han havde været den første til at forlade livmoderen, nu havde sværest ved at forlade hjemmet. Selv om han ikke flyttede længere væk end til et værelse på Delphi-kollegiet. Samme dag flyttede deres far til et enkeltværelse på hotel Concordia. Der var ikke engang minibar, men der var stjerner uden for vinduet, faktisk et helt verdensrum. Han så ud ad det vindue, og for første gang i hans liv slog det ham at rummet var meget, meget stort, og at et menneske i sammenligning hermed var meget, meget lille.

Dette skete i 2012. Trillingerne kom altså til verden i 1989, i oktober. Til jul samme år forærede deres far deres mor et stykke af Berlinmuren, som han havde købt af en gadesælger uden for Ica Tuna-supermarkedet i Lund. Tanken var at murbrokken skulle symbolisere forsoning. Hun kylede den ind i væggen og fortsatte med at amme.

I sommeren 1994 blev det sydlige Skåne oversvømmet af mariehøner. Små røde prikker overalt, også i hundens pels. Dette er noget som alle tre søskende husker selv om de aldrig har talt om det.

I sommeren 1999 døde hunden og blev næsten uden overgang erstattet af en ny. Den var præcis magen til den forrige newfoundlandser, og de døbte hende Bernarda. Det havde ingenting at gøre med García Lorca.

1994 var for resten også året hvor Sebastian tissede i sengen i gennemsnit 3,2 nætter om ugen.

I oktober 1989 fødtes på samme sygehus også en pige, som blev døbt Violetta. Hendes øjne var usædvanlig blå, hendes lemmer usædvanlig tynde, og hendes vejrtrækning usædvanlig anstrengt.

I foråret 1995 lærte Clara, men ikke Sebastian og Matilda, at cykle. Det opvejedes på den anden side af at både Sebastian og Matilda, men ikke Clara, samme sommer lærte sig selv at svømme. Hvem af de tre der var mest motorisk begavet, forblev dermed lykkeligvis et ubesvaret spørgsmål.

I 2016 rejste Sebastian til London, Clara til Påskeøen, og Matilda til Västerbotten. Efter det forblev ingen af dem den samme som før. Samme år anskaffede deres mor sig en kolonihave i Sankt Månslyckan. En frostklar morgen i februar mødte hun dér en grævling hvis skarpe stank og kløer et kort øjeblik fik hende til at tro at hun ligesom Luther i slottet Wartburg var kommet til at stå ansigt til ansigt med djævelen. Derefter tænkte hun altid på kolonihaven som Skräcklyckan, et navn som fik hende til at føle sig i live. Det var også startskuddet til hendes ønske om at blive fuldstændig ren for Frelseren, et ønske som de følgende måneder skulle komme til at vende op og ned på hendes børns allerede temmelig komplicerede liv.

I 2004, i henholdsvis januar og februar, fik Clara og Matilda deres første menstruation. Sebastian fik en PlayStation 2.

I

LONDON

ALLE KÆRLIGHEDSHISTORIER har, uanset hvor fucked up de siden-
hen bliver, en uskyldig begyndelse, og det her var Sebastian og Lauras.

Ham der sagde: Laura Kadinsky?

Og hende der svarede: Det er mig.

DEN MENNESKELIGE hjerne er på en gang mere og mindre kompliceret end det gennemsnitlige menneske er klar over. Hjernen er ikke en maskine, den har kun overfladiske ligheder med en computer, den indeholder så at sige mere end Det Kinesiske Rum. Hvis man rullede en hjernes neuroner ud på jordoverfladen, ville de kunne nå tre gange rundt om ækvator. Hvis man går ud fra at et menneske i gennemsnit tilbagelægger cirka ti kilometer om dagen til fods, ville det altså tage næsten et halvt menneskeliv at gå en enkelt gang rundt i sin egen hovedskal, og så har man ikke engang taget højde for at hjernen ved et flygtigt blik er noget af en labyrint. På den anden side er den imidlertid ikke mere kompleks end at man kan illustrere den i årene på et blad: Man kan forestille sig rygmarven som den centrale stilk, hjernen som et blad i ens håndflade. Man kan forestille sig sit liv som vand, sjælen som sukker og klorofyl. Der findes elektricitet i et træes rødder. Ligesom de fleste andre hvirveldyr har mennesket sine rødder i hovedet. Nogle edderkopper har derimod hjernen bredt ud i hele kroppen, og blodigler har toogtredive af dem. I et menneskes tarme findes der lige så mange neuroner som i hovedet på en kat, men det er der ikke mange der bryder sig om at tænke på.

Alle hvirveldyr har en hjerne, men alle hjerner er ikke skabt ens. Den menneskelige hjerne består for eksempel af tre adskilte og omhyggeligt udforskede dele – lillehjernen, storhjernen og hjernestammen – hvorimod kæmpeblækspruttens hjerne mest minder om en badering igennem hvis hul den presser sin tyggede føde ud i kroppen. Det der frem for alt adskiller mennesker fra mindre komplicerede væsener, er dog et tyndt, men meget kompakt ydre lag, en gylden belægning på hjernebarken, som kaldes neocortex. Den findes hos mange pattedyr, det er i dens blanke ydre mennesket spejler sig når hun ser en delfin boltre sig i Kolmårdens delfinarium. Menneskers neocortex er imidlertid noget ganske særligt. Sammen med tommelfingeren har den gjort menneskeslægten til verdens herre,

skabensens højdepunkt, den eneste art på jorden som er ude af stand til at føle fuldkommen tilfredsstillelse.

Prisen for dette tvivlsomme privilegium betales først og fremmest af kvinder og deres hårdt prøvede mellemgulv, det tunge pres mod blæren som forårsages af det menneskelige spædbarns overdimensionerede hoved. Sebastian Isaksson, seksogtyve og lyshåret, blåøjet, klinisk deprimeret skønt han ikke selv var klar over det, søn af en præst i den svenske kirke og en funktionær i skattevæsenet og bror til to kvinder som ikke talte med hinanden, for tiden bosat i en ussel etværelses lejlighed i en af Londons sydlige forstæder, havde altid tænkt på den bibelske beretning om syndefaldet som en metafor for fremkomsten af den menneskelige hjernes grotesk overdimensionerede neocortex. Eva, tænkte han, stræbte efter at opnå en kognitiv kapacitet ud over den hun så hos den heldige kartoffel der var hendes livsledsager og eneste stimulans, altså Adam, hun strakte sig med evolutionært instinkt mod æblet, og Gud sagde: Eva, jeg vil give dig en hjerne med evner som du i din nuværende halvvegetative tilstand slet ikke er i stand til at begribe, jeg vil give dig den gave der kaldes abstrakt tænkning, rumlig sans, tidsfornemmelse, dødsbevidsthed, generaliseret angst, jeg vil give dig alt hvad du beder om og lidt til, og alt dette skal udspringe af noget nyt, som jeg vil kalde NEOCORTEX!

Og Eva sagde: Det lyder godt.

Og Gud sagde: For at få plads til alt det i dit hoved må jeg lade det svulme op som en surdej til dobbelt størrelse, og det samme kommer til at gælde dit afkom, men bare for at det ikke skal være for nemt, vil jeg ikke samtidig gøre dit bækken og din fødegang bredere.

Og Eva sagde: Okay. Fint. Whatever.

Og Gud sagde: Eftersom du endnu ikke har evnen til logisk tænkning, kan du ikke sammentænke disse to kendsgerninger, men jeg kan oplyse dig om at konsekvensen vil blive at du og alle kvinder som følger efter dig, vil komme til at føde i grufulde smerter.

Og Eva sagde: Jeg er ikke bange.

Selv om hun faktisk var hunderød.

Og hun viste sig dermed værdig til både gaven og straffen, det første med sit mod og det andet med sit overmod.

Neocortex er, når alt kommer til alt, ikke det eneste i et menneskes hoved der styrer dets adfærd. Man kan forestille sig hjernen som en avanceret middagsret fra det gamle Rom, en slags babusjka-dukke opbygget af stadig mere avancerede dyr: en mus i en fasan i en gris. Yderst en gylden skorpe af mælk og honning og allerinderst en lille skrækslagen fugl indkapslet i et æg. Uden alt kødet indeni ville skorpen falde sammen som en soufflé. Der er en hjernestamme uden hvilken vi ikke ville kunne trække vejret eller synke vores føde, uden hvilken hjertet ikke ville kunne slå. Der er også en lille dims oven over nakken uden hvilken vi ikke ville kunne stå op eller stryge med en finger langs et andet menneskes kind. Der er et mellemlag af funktioner uden hvilke den menneskelige eksistens ville være fuldkommen meningsløs: hippocampus (hukommelsen), bulbus olfactorius (lugtesansen), ventriklerne (affaldshåndteringen). Men trods alle disse basisfunktioner her og der så er det fra neocortex at det mest menneskelige ved menneskeheden hidrører, hvilket på sin vis er steget den til hovedet. Neocortex balancerer øverst på pyramiden. Neocortex er den højestlønnede i hjernesystemet og bruger firs procent af al hjernens energi. Neocortex begår mystiske fejltrin på jobbet, men skyder altid skylden på sine underordnede. Neocortex er med andre ord chefen.

Ikke helt uventet afspejles hjernens hierarkiske struktur i den fysiske verden, som den har været med til at skabe. Fra skove og enge, mudrede vådområder og halvt forrådnede stegosaurus-knogler har skyskrabere og roterende kebabspid rejst sig, lygtepæle og byggekraner, alt hvad der er højt og smukt og funktionelt. Mennesket har bygget verden nedefra og op, for sådan har hun skabt sig selv. Det var derfor kun naturligt at også London Institute of Cognitive Science (LICS), et af verdens førende forskningscentre inden for alt det der sker mellem synapser og syrener, en spydspids inden for kognitionsvidenskaben, var organiseret efter samme model som den man ser i det menneskelige kranium.

Instituttet lå i hjertet af London, en storby som i hvert fald engang for år tilbage med en vis ret havde kunnet gøre krav på at være verdens midtpunkt. Selve bygningen var muret og ganske køn og var gennem

tiden blevet udvidet både udad og opad med stadig nye lag af puds og metal, og det samlede resultat havde en indre struktur der var lige så hierarkisk som den var kompleks. Dybest nede i kælderen levede dyrene, i bogstaveligste forstand, og på de mange mellemetager fandtes arbejderne – med andre ord Sebastian og hans kolleger. Besøgende blev lukket ind gennem dørene på forsiden og blev derefter transporteret mellem etagerne af et kompliceret system af elevatorer og trapper. Det forlød at mange aldrig kom ud igen, at de brændte op som defekte nerveceller og forsvandt.

Øverst oppe og længst fremme, med udsigt over den fornemme Russell Square i det der svarede til bygningens præfrontalcortex, havde instituttets chefer deres kontorer, sirligt ordnet på række fra laveste til højeste autoritet. Det var uden for den tredje dør fra neden at Sebastian Isaksson en blegsottig formiddag i januar stod og forsøgte at få sit hår til at lægge sig glat og anstændigt ned over hans svedige pande. Efter at det var mislykkedes gentagne gange, hvilket han blev gjort opmærksom på af en forbipasserende rengøringsassistent, gav han endelig op og bankede på døren med skælvende fingre.

Hvorfor var Sebastian så nervøs? Det skyldtes til dels, men ikke udelukkende, at det var første gang han skulle møde sin chef. Gennem hele rekrutteringsprocessen til forskningsprogrammet på LICS havde Sebastian haft at gøre med et stort antal mennesker, fra den akademiske talentspejder som en dag sad i kantinen på Lunds teknologiske fakultet og holdt et skilt med hans navn, på præcis samme måde som en forudbestilt taxachauffør der venter på forretningsrejsende i lufthavnens ankomsthaller, til den forsker som tog imod ham den første dag på instituttet, men selve direktøren for det hele havde indtil nu kun kommunikeret med Sebastian via rørpost. At chefen var den eneste på instituttet der endnu anvendte det gamle rørpostsystem – frem for blot at sende sine små memoer gennem den berømte sky – havde givet Sebastian en mistanke om at hans overordnede tilhørte den excentriske type, som man ikke sjældent støder på blandt meget begavede individer. Den forventede excentricitet var den anden grund til Sebastians nervøsitet – et liv blandt excentriske kvinder havde lært ham at det var et yderst overvurderet karaktertræk.

Døren fløj op.

“Så mødes vi endelig, min unge ven! Sæt dig, jeg bider ikke,” buldrede Rudolph Corrigan, en to meter høj, rødmosset mand med tydelig amerikansk accent, mens han tårnede sig op i døråbningen. Han trådte til side og pegede på en stol. Hånden han pegede med, var på størrelse med en gennemsnitlig toårigs hovedskal, og Sebastian adlød, pludselig opfyldt af det stærke velbehag der kan indfinde sig når man har kastet sig hovedkulds ud i en situation som man egentlig frygter, og nu indser at man nok trods alt kommer til at overleve.

“Så ... Sebastian Isaksson. Fra Lunds Universitet.”

“Det stemmer, sir.”

“En anset læreanstalt, n'est-ce pas? Ikke som Cambridge, mind you, men det bedste Sverige har at byde på, eller hvad?” sagde Corrigan da han havde slået sig ned bag sit skrivebord.

“Jeg må nok desværre erkende at Lund primært er stærk inden for humaniora. Den førende medicinske forskning udføres på Karolinska Institutet i Stockholm.”

“Så hvorfor søgte du ikke ind dér?”

“Private årsager, sir.”

“Kærlighed?”

“Rædsel.”

Det forbudte ord smuttede ud af Sebastian inden han kunne nå at standse det, glat som en ål gled det gennem lokalet og ned i Corrigans rørpoststation og videre gennem husets system af synapser indtil det nåede hver eneste hjernelap i hvert eneste menneske og sendte kolde gys ned ad ryggraden på hver og én, for sådan er det med nogle ord; de bør ikke siges højt andre steder end hos psykologen. Rudolph Corrigan var dog en gentleman, ikke for ingenting havde han viet tolv år til at æde Eton mess, lære sig konversationsfransk og stryge sin skoleuniform på en eksklusiv prep school i New Hampshire. Han lod Sebastians fortalelse passere uden kommentarer og skiftede emne.

“Hvordan trives du her hos os? Det er snart en måned siden du tiltrådte?”

“Udmærket, sir. Jeg er vældig taknemmelig for at have fået den her mulighed.”

“Er du det?”

“Ja. Eller det jeg mener, er at jeg er sikker på at jeg kommer til at føle mig meget taknemmelig når jeg begynder at forstå hvad den her mulighed indebærer. Hvilket jeg må indrømme at jeg ikke rigtig gør. Endnu. Men jeg er sikker på at den er fantastisk. Muligheden, mener jeg.”

“Ja, det er jo noget af et mysterium, ikke sandt?”

“Nu er jeg ikke helt med, sir.”

“Hvad du laver her, Sebastian. Det er et mysterium, er det ikke?”

“Jeg er ikke sikker på at jeg ville bruge så stærkt et ord som mysterium. Men det er nok en lille smule uklart, det må jeg erkende.”

“For mig er det soleklart.”

“Ja, det håber jeg,” sagde Sebastian og lo på en måde som han håbede kunne opfattes som imødekommende, måske endda kollegial. Corrigan fulgte ikke op.

“Sådan her er det, Sebastian, og hør nu godt efter, for jeg kommer ikke til at sige det mere end én gang. Den tid hvor hjerneforskningen var et marginalt felt inden for den medicinske videnskab, der sigtede mod at kurere sygdomme og opklare små hverdagsmysterier som for eksempel hvorfor nogle mennesker bliver homoseksuelle og andre deprimerede, er ovre. Vi står over for et paradigmeskifte. Hvad det består i, tror jeg du selv kan se.”

(Det kunne Sebastian ikke).

“Derfor tror jeg også at du forstår at der er behov for at holde informationerne der hvor de hører hjemme.”

(Følgelig forstod han naturligvis heller ikke dette, da man ikke kan forstå en ligning hvis en grundlæggende faktor er ukendt).

“Det er med andre ord ikke uden grund at jeg gør brug af det her pålidelige, gamle system.”

Corrigan klappede hengivent på rørpoststationen og lænede sig tilbage mod sin kontorstols sorte læderbetræk.

“Vi lever i et overvågningssamfund, Sebastian. Jeg er ikke nogen bagstræber, det kan man som bekendt ikke være inden for det her forskningsfelt, men jeg tror på et vist mål af integritet, både privat og professionelt. Jeg har forgæves forsøgt at påvirke personer på højere niveauer til at indse dette og ophøre med at nære den blinde tillid til

den såkaldte 'sky', men nuvel. I bund og grund er vi alle her på øverste etage enige om at vi har behov for at sikre visse hemmeligheder. Derfor er instituttet ikke længere en fortaler for transparens, tværtimod, vi gennemgår netop i denne tid en omorganisering efter en model der er grundigt gennemprøvet af kriminelle netværk og terrorister. Ikke fordi vi er kriminelle, mind you, men fordi de jo trods alt har vist sig at være ekstremt effektive med hensyn til at minimere risikoen for informationslækager. Jeg taler altså om en opdeling i celler, hvor hver celle kun har adgang til den information som er nødvendig for at udføre den opgave som cellen er tildelt. I tilfælde af eksempelvis aflytning, kidnapning eller lignende bliver skaden begrænset fordi et medlem af en separat celle kun sidder inde med en eller måske to brikker i det puslespil der udgør det større billede. Er du med?"

"Ja, sir."

"Og du er klar over at vi taler om et puslespil med tusindvis af brikker? For at sige det så direkte som muligt uden at bryde med det princip som jeg netop har præsenteret for dig: Jeg kan ikke udtale mig om den præcise grund til at vi har ansat dig, Sebastian. Men i og med at du på trods af dette accepterede vores tilbud, kan jeg kun drage den konklusion at det hverken afskrækker eller egentlig overrasker dig. Har jeg ret?"

"Ja, sir."

(Dette var selvfølgelig ikke mere sandt end det var usandt. I den situation Sebastian befandt sig i da han fik henvendelsen fra instituttets talentspejder og blev tilbudt stillingen, havde han været ligeglad med hvad jobbet indebar, på samme måde som han havde været helt ligeglad med om solen ville stå op næste dag eller ej. Han ville have sagt ja til et hvilket som helst tilbud som kunne skaffe ham væk fra Lund. I Lund havde han nemlig ingenting tilbage, og at have ingenting føles på en måde ikke helt så pinagtigt i et nyt miljø. Eller i det mindste pinagtigt på en anden måde).

"Bien!"

Corrigan klappede fornøjet i hænderne inden han gav sig til at rode i en stabel papirer på sit skrivebord.

"Jeg har en vurdering her fra Barázza ... Han siger at du klarer dig helt fint. Barázza og du tilhører den samme celle, men det har du

måske allerede regnet ud? At dømme efter hans lovprisning kunne man næsten få den tanke at du var en multibegavelse! Men han er jo noget temperamentsfuld, Barázza ...”

“En multibegavelse, sir?”

“Vores mest værdifulde medarbejdere, Sebastian – diamanterne, rosinerne i pølseenden, Nobelprismodtagerne in spe. Det er ingen hemmelighed hvem de er, eller at de har en løn der er helt præcist 4,3 gange højere end din. Det er Childs, Harvey, Misomoto, Benutti, Jensen ... og jeg selv naturligvis. Og Travis selvfølgelig, den yndige Jennifer Travis! Og hvad ved jeg, Sebastian, du gemmer måske på færdigheder som vi endnu ikke har set, det er meget muligt. Men jeg tror det nu ikke, hvis jeg skal være ærlig.”

“Nej, sikkert ikke, sir.”

“Men uanset hvad: Barázza skriver at du lader til at være hurtigopfattende, samarbejdsvillig, og frem for alt at du ser ud til at foretage helt korrekte bedømmelser med hensyn til det udvalgte materiale. Jeg citerer: ‘En vis initial usikkerhed synes at være vejet for et sjældent set klarsyn med hensyn til diagnosticering, katalogisering og behandlingsforslag i forbindelse med de tilfælde af abnorme cerebrale processer som hos omtalte objekt tidligere er blevet iagttaget af Celle 12. Anbefaler *med største ildhu og uden for kommandovejen* at Isakssons ansvarsområde udvides til ved siden af de diagnostiske samtaler også at omfatte opfølgning, udredning og – om ønskeligt – forsøg til behandling af visse kommende objekter i celle 14’s forsøgsgrupper 3A, 3B og 3C. Dette foreslås iværksat under ledelse af undertegnede.’ Et voilà, Sebastian! Din første forfremmelse er nu fuldbyrdet når jeg sætter min lille kragetå på dette papir ...”

Med klassisk magthaverschwung i pennen satte Corrigan sin signatur på den skrivelse som han netop havde citeret fra, og skubbede den over til Sebastian, som uden at vide hvad han forventedes at gøre med den, samlede den op og ligesom bare sad med den løftet foran sig. Corrigan rykkede papiret ud af hånden på ham, foldede det sammen og skubbede det igen over bordet til Sebastian.

“Tag det, og giv det til Barázza. Han vil så oplyse dig om dine nye arbejdsopgaver og hvilken grad af hemmeligholdelse der gælder for de

eventuelle resultater. Nå, hvad siger du, skal vi fejre det?” Fra en dyb skuffe tog Corrigan en kaffekande og en pakke Jaffakager. Sebastian, som i løbet af sine uger i England havde udviklet en vis svaghed for netop Jaffakager, identificerede dem som en dyrere udgave end dem han plejede at spendere på sig selv, og opdagede til sin forundring – og uudtalte forskrækkelse – hvordan en bølge af appetit på livet såvel som på disse særlige Jaffakager med deres løfte om usædvanlig højt kakaoindhold og bitter, snarere end sød, appelsinmarmelade kildrede hans mellemgulv. Var det virkelig så nemt? Var dette det eneste der skulle til for at bryde den følelsesmæssige faste han havde påført sig selv siden *det der skete, var sket* – en smule ros, lidt fedt og lidt sukker?

“Men så forsyn dig da!” buldrede Corrigan og viftede med småkagepakken under Sebastians næse. “Eller er du en af de hersens fanatikere der mener at sukker er lige så skadeligt som hash? Som en mand med stor erfaring inden for begge stoffer kan jeg oplyse dig om at DET ER DET IKKE.”

“Naturligvis ikke, sir,” sagde Sebastian og tog en Jaffakage i hver hånd. Deres duft var berusende, som duften fra en forbigående kvindes lår når de gnider mod hinanden. Til sin forskrækkelse opdagede Sebastian at duften gjorde ham grædefærdig af enten taknemmelighed eller sorg, det var ikke til at sige, men akavet var det under alle omstændigheder, og han var nødt til at proppe munden fuld for at kunne synke klumpen i halsen før den fik ham til at lægge hovedet på armene på Corrigans skrivebord.

“Og hvordan går det så med aben?” spurgte chefen og lænede sig tilbage i sin kontorstol i en vinkel der antydede vilje til at føre tilsyneladende afslappet passiar med en underordnet.

“Godt,” lykkedes det Sebastian at få frem da hans svælg og tårkanaler var nogenlunde rensset for tygget kage.

“Du skal vide, Sebastian, at der er tale om en meget speciel abe.”

“Det er jeg klar over, sir.”

“Det tror jeg faktisk ikke at du er,” sagde Corrigan.

“Jeg mener hun er meget intelligent. Næsten som et menneske.”

“Overhovedet ikke. Hun er overhovedet ikke som et menneske, Sebastian! Nu skuffer du mig! Det må jeg sige.”

Corrigan lossede til et håndtag på sin stol så ryglænet blev slynget fremad med et sæt. Det indebar at afstanden mellem hans ansigt og Sebastians blev bekymrende lille.

“Sådan her er det, Sebastian: Den abe du har fået i din varetægt, er interessant fordi hun – på trods af en åbenbar, om end ikke enestående, høj intelligens – demonstrerer tydelige tegn på at besidde en for den menneskelige natur helt fremmed egenskab. Ser du, den her abe har et moralsk kompas.”

“Mange aber –”

“Ja ja, det ved jeg. Men du har ikke forstået det: Det her er en *meget* moralsk abe. Hun har sine regler, forstår du, og hun bryder dem aldrig. Jeg siger: *aldrig!* Det er en kompromisløshed som jeg tror du vil være enig med mig i at ingen mennesker på denne jord kan prale med. De fleste af os synes for eksempel at man ikke skal spise andre mennesker. Men så alligevel: Forestil dig at du strander på en øde ø sammen med en ældre kvinde med kunstige hofter og grå stær og diabetes og what have you. Ville du så ikke, når du blev tilstrækkelig sulten, slå damen ihjel og æde hende?”

“Nej. Jo. Måske. Det ville jeg måske nok. Jeg ved det ikke.”

“Der kan du se!” sagde Corrigan glad. “Intet er rigtig helligt for os mennesker, ikke engang den alment accepterede regel om at individer af vores egen art har ret til et ukrænkeligt liv, ikke sandt? Men den dér abe, hun går *aldrig* på kompromis med *noget som helst*.”

“Men altså, hvad er det for en slags regler der er tale om?” spurgte Sebastian med oprigtig nysgerrighed.

“Aben kom til os fra det filosofiske institut på UCL. De havde brugt hende til en slags moraleksperiment, forstår du, trænet hende i at afkode menneskers ansigtsudtryk når de stilles over for diverse klas-siske moralske dilemmaer. Hun er altså tilsyneladende indkodet med en slags gennemsnitlig vesterlandsk, jødisk-kristen moralkodeks. Ikke dræbe, ikke stjæle, ikke begære din næstes hustru og den slags. Med den forskel at hun følger dem slavisk. Tidligere passede jeg hende selv, men jeg kunne ikke klare presset. Lad mig være ærlig over for dig, Sebastian: Jeg er glad for kvinder. Alle kvinder, praktisk taget. Misforstå mig ikke, jeg er skam lykkeligt gift med en exceptionel kvinde,

men vi lever i et åbent ægteskab. Og det har jeg forsøgt at forklare aben. Mange gange. Men hun afviser at se sagen fra min side.”

For sit indre blik så Sebastian Corrigan og aben opslugte af en animeret tegnsprogskonversation hvori den samme obskøne gestus blev gentaget gang på gang indtil Corrigan opgivende rev sig i sit røde hår.

“Jeg og Temple, du ved Tiffany i sekretariatet, vi plejer at mødes et par gange om ugen for at, nå ja, være sammen. Ikke noget mærkeligt ved det, vil jeg mene, og helt efter reglerne da sekretærerne arbejder i deres egen cellestruktur som jeg ikke har nogen som helst magt over, så hvad skulle problemet være?” Her holdt Corrigan en pause, som om han forventede et svar. Sebastian, hvis seksualliv aldrig havde været omgærdet af andet end netop problemer, kunne komme på mindst en halv snes stykker, men afstod fra at komme nærmere ind på det. I stedet spurgte han:

“Men hvad gjorde hun da?”

“Temple? Det kan jeg vel ikke så godt fortælle dig om, er du vanvittig? Jeg siger igen, Isaksson, man må holde informationerne der hvor de hører hjemme.”

“Men aben, sir, jeg mente aben! Hvad gjorde aben?”

“Præcis det du gør nu.”

“Jeg gør ingenting. Hvad gør jeg?”

“Dit blik, Sebastian. Jeg kunne se det i hendes øjne hver gang Tiffany havde været på besøg. Hun ville ikke møde mit blik. Hun ville ikke tage sin eftermiddagssnack, men kastede agurkestykket i hovedet på mig i stedet. Klassisk abeadfærd alt sammen, ikke særlig raffineret. Men lige sårende af den grund.”

“Hvordan kan du vide at hendes reaktion var dikteret af moral? Kan hun ikke simpelt hen have været jaloux?” spurgte Sebastian.

“Det har jeg naturligvis tænkt over. Men nej. Hun har for eksempel ikke noget imod min kone. Det er absolut en moralsk stillingtagen.”

“Men hvad skal du bruge hende til? Aben, ikke Temple.”

“Det kan jeg ikke tale om, er jeg bange for. Du er ikke clearet til at få den oplysning. Din opgave er at fodre hende og sørge for at hun er i godt humør. Det er det hele. Så må vi se senere, så må vi se. Om den dag kommer hvor, ja ...”

Corrigan lod med dyster mine blikket glide gennem vinduet, og Sebastian gjorde det samme. Heroppefra lignede flodens mørke vand et penselstrøg, husene små askedynger. Det var ikke smukt, men det kunne få en voksen mand til at briste i gråd, sådan som den disede luft sitrede; en eneste solstråle ville kunne splintre den i tusindvis af gyldne splinter af smog og opløse dem inden man nåede at registrere at de var der.

I nogle øjeblikke forestillede Sebastian sig at han og Corrigan, forenede i bleggrå stilhed med blikket rettet mod byens uformelige krop, havde det som pigerne i hans gymnasieklasse på deres Lund-engelsk plejede at kalde *a moment*: en stund i stille samhørighed, bestående af lige dele skræk og lykke over at være i live. At det skulle forholde sig sådan, indså Sebastian snart var en umulighed, idet det gik op for ham at han ikke havde den fjerneste idé om hvad Corrigan faktisk tænkte på, og at der således umuligt kunne være tale om nogen ægte samhørighed. Der var altså intet unikt i lige den her situation, snarere var den forlørne forestilling om ægte samhørighed et menneskeligt grundvilkår, som kun i nogle få tilfælde kunne overvindes ved at ren og evig kærlighed trodsede samtlige verdslige love, tænkte Sebastian, og at Corrigan og Sebastian ikke i dette øjeblik var blevet dybt og uigenkaldeligt forelskede, var vel ikke ligefrem noget at sørge over. Men alligevel. Den erkendelse at de trods alt bare var to fremmede, som tilfældigvis sad og stirrede ud på den samme magisk-tragiske udsigt, fik med ét Sebastian til at føle sig meget, meget ensom.

Hvilket han jo faktisk også var og på sin vis altid havde været.

“Nå ja,” sagde Corrigan og pressede sine brede hænder mod skrivebordets plade. “Se ikke så skræmt ud, unge mand. Jeg tror på dig. Du skal nok klare mosten. Ellers ville du slet ikke være her.”

Sebastian sank. I hans ører lød det mere som en hån end som en opmuntring.

“Afgang!” brølede Corrigan, og Sebastian rejste sig uden et ord og forlod kontoret for at gå tilbage til sit eget, mere end nogensinde i tvivl om hvad han i grunden foretog sig dér.